

Arrest

nr. 284 119 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 juli 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/01/2022 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voorna(a)m(en): B. J. F. P. J.

Nationaliteit: Burkina Faso

Geboortedatum: [...] 1984

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] LEUVEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner van de Nederlandse nationaliteit, de genaamde K. M. (RR [...]) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Volgens artikel 40bis, §2, 2s van de wet van 15/12/80 dienen de partners te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de melding van de samenwoning van 18/10/2021, de registratie ervan in het rijksregister gebeurde op 08/12/2021 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de Nederlandse referentiepersoon dateert van 25/01/2022 op het adres [...], 3010 Leuven. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor wat betreft de tweede mogelijkheid, legt betrokkene volgende stukken voor

- chatconversaties, met datum, fragment uit 2017, 2019, 2020.
- Foto's, niet van digitale datum voorzien: selfies van het koppel op uitstap, op openbaar vervoer, in thuiscontext.
- 1 foto met datum

Het koppel poogt de relatie te bewijzen met chatconversaties en foto's. De stukken chatconversaties met datum laten geen identificatie toe, waardoor het startpunt en bijgevolg de tijd dat het koppel elkaar reeds kent niet objectief kan vastgesteld worden op basis van deze gespreksfragmenten Enkel de referentiepersoon kan met zekerheid worden herkend. De chats insinueren bijgevolg een relatie, maar tonen niet met zekerheid tussen wie deze zich afspeelt. Bijgevolg kunnen ze niet in aanmerking genomen worden voor het beoordelen van de duurzaamheid van de relatie. Wat betreft de foto's zonder datum, deze laten niet toe vast te stellen wanneer die foto's zijn genomen, noch in welke context of bij welke gelegenheid. Het betreft dan eerder verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van een duurzame relatie, die evolueert doorheen de tijd, tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het valt op dat het koppel dikwijls in dezelfde kledij afgebeeld is, wat aantoont dat ze slechts bij een beperkt aantal gelegenheden genomen werden. Uit deze foto's valt bijgevolg geenszins af te leiden of betrokkenen een duurzame relatie onderhouden in de zin van het tweede criterium. De enige foto met datum dateert van 08/10/2019. Echter, slechts één beeld met datum en met een duidelijke koppelindecatie

laat geen toetsing van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie toe. Dat deze twee mensen elkaar twee jaar kenden op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging is mogelijk, echter er kan aan de hand van enkel deze berichten en foto's niet geconcludeerd worden dat zij een duurzame en stabiele partnerrelatie hebben die voldoet aan criterium 2. Er werden immers geen bewijsstukken toegevoegd waaruit blijkt dat zij elkaar de afgelopen 2 jaar bij minstens 3 gelegenheden hebben ontmoet, met een minimale duur van 45 dagen, alvorens de aanvraag tot verblijf in te dienen. Het is niet omdat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind zou zijn.

De duurzaamheid van de relatie is onvoldoende aangetoond overeenkomstig artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 40bis, § 2, 1° en 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en van het hoorrecht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker ook machtsmisbruik aan en een manifeste appreciatiefout.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Le refus de séjour doit être compatible avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En effet, l'époux, le partenaire cohabitant légal du citoyen de l'Union européenne peut faire état d'une vie familiale dont toute restriction doit être analysée au regard des prescrits de l'article 8 de la CEDH et des enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme.

Si la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que les rapports entre adultes ne bénéficiaient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention, elle a quand même eu l'occasion de préciser que pour bénéficier de la protection, il convenait de démontrer des éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (13).

La partie adverse ne fait aucune référence à la vie privée et familiale de la partie requérante dans la décision attaquée et n'indique pas en quoi la décision entreprise serait compatible avec les restrictions pouvant être imposées à ce droit fondamental.

En vertu de l'article 8 de la CEDH, même si la partie adverse considérait que la partie requérante ne remplissait pas les conditions de l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse avait l'obligation de procéder à un examen des conditions de l'ingérence de l'État belge dans la vie familiale de la partie requérante.

Pour rappel ces conditions sont les suivantes :

- *l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- *l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- *il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

Votre haute juridiction a estimé, à l'instar de la jurisprudence développée par le Conseil d'État que :

« l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les États fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (14).

Par ailleurs, Votre Conseil a déjà rappelé à de nombreuses reprises l'importance d'un examen rigoureux de chaque situation au regard de l'article 8 CEDH (15) :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'homme, 5 février 2002, Conka vs Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il (14) C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007. (15) C.C.E., arrêt n°166 717 du 28 avril 2016 revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

[...] Quant à ce contrôle, le Conseil souligne que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (ci. Dans le même sens : C.E., 6 juil. 2005, n°147.344). »

Ne pas procéder à un examen sérieux de la situation de la partie requérante est donc une violation de l'article 8 de la CEDH.

Par ailleurs, la loi du 29 juillet 1991 érige en son article 2 l'obligation pour l'administration de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision », et que cette motivation doit être adéquate.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifie (16) .

En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (17) .

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante. Cette exigence de motivation permet

également la vérification des éléments sur lesquels s'est fondée l'administration et les erreurs susceptibles de figurer parmi ceux-ci.

Il revient donc à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En l'espèce, comme il l'a été mentionné, la partie adverse n'a pas pris soin d'analyser l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique.

La décision attaquée ne fait aucunement référence à la vie privée et familiale de la partie requérante alors même qu'il est valablement établi qu'elle habite avec sa compagne. La décision devient cynique quant elle analyse le début de la relation de cohabitation légale non pas au jour où la cohabitation légale a été actée, soit le 18 octobre 2021, mais le jour où ladite cohabitation a été enregistrée, soit le 8 décembre 2021 ; que pourtant, la partie requérante ne peut être tenue pour responsable des lenteurs de l'administration ; que l'administration ne peut invoquer ses propres turpitudes à l'encontre de la partie requérante.

Le couple souffre de difficultés de procréation, raison pour laquelle il bénéficie d'un suivi médical pour que leur projet familial puisse aboutir. Si l'administration s'était montrée à l'écoute de la demande de la partie requérante, il aurait communiqué toutes informations quant à ses démarches médicales intimes ; que toutefois, la partie requérante n'a pas été mis en confiance au point d'expliquer tout le processus médical que sa compagne et lui suivent.

Il ne ressort pas de la décision qu'une mise en balance des intérêts en présence ait été faite. Partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH, n'a pas motivé suffisamment et adéquatement la décision attaquée, et ce en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et a violé les principes de bonne administration en ce compris le devoir de minutie et d'examen rigoureux de la cause. Le moyen est fondé en chacune de ses branches."

Verzoeker wijst erop dat de weigering van verblijf compatibel moet zijn met artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat hij als wettelijke partner van de referentiepersoon zich kan beroepen op zijn gezinsleven en dat elke inmenging moet geanalyseerd worden in het licht van de voorwaarden zoals bepaald door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat banden tussen volwassenen niet noodzakelijk genieten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM maar dat bijkomende banden van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, anders dan de normale affectieve banden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen enkele verwijzing gemaakt naar zijn privé- en familieleven en zou de beslissing niet verduidelijken hoe die compatibel is met de restricties die aan dit grondrecht mogen worden tegengeworpen. Volgens verzoeker had de gemachtigde, zelfs indien hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, toch de plicht om over te gaan tot een onderzoek naar de voorwaarden waarbinnen de Belgische Staat zich in het gezinsleven van verzoeker mag inmengen. Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en stelt dat het niet overgaan tot een ernstig onderzoek van zijn situatie een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM

In een volgende onderdeel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht waarbij hij eerst een theoretische toelichting geeft bij deze regelgeving. Opnieuw voert verzoeker aan dat de gemachtigde niet zou overgegaan zijn tot een analyse van het bestaan van een privé- en gezinsleven in België terwijl het voldoende aangetoond is dat verzoeker woont bij zijn partner. Hij acht de bestreden beslissing ook cynisch wanneer het begin van de wettelijke samenwoning niet wordt geplaatst op de dag waarop de wettelijke samenwoning werd geacteerd, zijnde 18 oktober 2021 maar wel op de dag waarop ze is geregistreerd, 8 december 2021. Verzoeker kan evenwel niet verantwoordelijk geacht worden voor de traagheid van de administratie.

Verder haalt verzoeker aan dat ze moeilijkheden hebben met de voortplanting, reden waarom hij medisch wordt opgevolgd opdat hun familieproject kan slagen. Indien de gemachtigde zich luisterbereid zou getoond hebben wat betreft de vraag van verzoeker, dan zou hij alle informatie dienaangaande meegedeeld hebben over deze persoonlijke medische stappen. Echter, verzoeker had niet voldoende vertrouwen om het hele medische proces dat hij en zijn partner volgen toe te lichten. Er blijkt volgens verzoeker niet dat een afweging van alle belangen is gebeurd.

Verzoeker concludeert tot een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van het VWEU, van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 40bis, 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel zonder toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze regelgeving of deze beginselen schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder wijst de Raad erop dat wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voor de beslissing tot weigering van verblijf, en het argument dat de gemachtigde geen grondig onderzoek zou gedaan hebben in het licht van die verdragsbepaling, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof deze toets en afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8).

Verder kan de Raad in casu in het geheel niet volgen dat er geen enkele verwijzing naar het familieleven in de bestreden beslissing staat. De gehele beslissing gaat er juist over dat volgens de gemachtigde er geen duurzame en stabiele relatie is aangetoond. De gemachtigde baseert zich op de voorwaarden die in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen en waaruit blijkt dat het hebben van een wettelijke samenwoning op zich niet volstaat voor een gezinshereniging. Er moet aangetoond worden dat de partnerrelatie duurzaam en stabiel is.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie wordt pas aangetoond :

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

De gemachtigde legt in detail in de beslissing uit waarom niet aan die voorwaarden is voldaan en verzoeker laat grotendeels na hier tegen concrete argumenten te ontwikkelen. Verzoeker stelt dat hij het cynisch acht dat de gemachtigde als aanvangsdatum voor de wettelijke samenleving de datum van de registratie zou nemen op 8 december 2021. De Raad leest dit niet in de bestreden beslissing. De gemachtigde wijst gewoon op de datum van de wettelijke samenwoning op 18 oktober 2021 en de registratie ervan op 8 december 2021. Hoe dan ook is het verschil tussen die twee data niet relevant in het licht van de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, 2°, a), eerste streepje waaruit blijkt dat verzoeker zijn stabiele relatie kan aantonen indien hij gedurende minstens een jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of in een ander land heeft samengewoond. De aanvraag om gezinshereniging dateert van 25 januari 2022. Zodoende, om te kunnen vallen onder de stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° a), eerste streepje moet verzoeker aantonen dat hij reeds sedert 25 januari 2021 met zijn partner samenwoonde, hetgeen in casu niet werd aangetoond. De Raad volgt het betoog dan ook niet als zou de traagheid van de administratie om over te gaan tot registratie van de wettelijke samenwoning zijn tegengeworpen aan verzoeker.

De Raad wijst erop dat ook in het licht van artikel 8 van het EVRM de rechtspraak luidt dat hij in eerste instantie nakijkt of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het familie- en gezinsleven wijst de Raad erop dat er ook volgens de rechtspraak van het EHRM sprake moet zijn van een stabiele de facto partnerrelatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In casu heeft de gemachtigde niet aangenomen dat de relatie voldoende duurzaam en standvastig is en de Raad kan die beoordeling niet onzorgvuldig of onredelijk bevinden. In een dergelijke situatie dient de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest wat betreft het gezinsleven.

Er blijkt ook dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat in elk geval geen schending kan voortvloeien van de eventuele negatieve verplichting vervat in artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker wijst op zijn privéleven benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

In casu gaat verzoeker in het geheel niet in op zijn sociale banden met België, zodat een beschermingswaardig privéleven evenmin is aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM. In een dergelijke situatie moet de gemachtigde ook geen belangenafweging doen in het licht van dit privéleven.

Wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan de Raad wederom het betoog van verzoeker niet volgen dat de gemachtigde geen analyse zou gedaan hebben van het bestaan van een gezinsleven van verzoeker. Verzoeker gaat kennelijk voorbij aan de gehele motivering van de bestreden beslissing die juist uitgebreid het stabiel en duurzaam karakter van de wettelijke samenwoning analyseert. Zoals supra reeds aangehaald, heeft verzoeker geen betoog ontwikkeld in de zin van zijn privéleven of sociale banden, zodat de Raad ook niet aanneemt dat de gemachtigde over dit privéleven in casu had moeten motiveren.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het koppel lijdt onder moeilijkheden van voortplanting en dat indien zij gehoord zouden geweest zijn, zij deze medische persoonlijke informatie zouden meegedeeld hebben, lijkt verzoeker te doelen op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemeen beginsel van Unierecht en van artikel 41 van het Handvest.

De Raad wijst er in casu evenwel op dat de thans bestreden beslissing volgt op een aanvraag gezinshereniging in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker had aldus bij de aanvraag de mogelijkheid te wijzen op alle elementen die hij nuttig en dienstig acht om voor zijn belangen op te komen. Hij had bijgevolg de mogelijkheid om reeds bij de aanvraag of tot voor het nemen van de beslissing elementen aan te brengen van deze problematiek. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Verder blijkt ook niet dat verzoeker thans bij het verzoekschrift een begin van bewijs voegt van dit betoog.

In de mate dat verzoeker zou toegelicht hebben waaruit machtsmisbruik of een manifeste appreciatiefout in casu zou bestaan, hetgeen voor de Raad onduidelijk is, kan hij dit niet vaststellen.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 of artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en van het hoorrecht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt ook niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Verzoeker vervolgt nog na de uiteenzetting van zijn middel dat het gevolg van het indienen van een schorsend annulatieberoep tegen een bijlage 20 aanleiding geeft tot de afgifte van een bijlage 35 en verzoeker het recht heeft te werken gedurende dertig dagen na de kennisgeving van de bijlage 20 en eveneens, indien een schorsend beroep is ingediend binnen die termijn, tot de uitkomst van de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij licht dit toe als volgt:

"L'article 111 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 concernant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers mentionne :

« Si un recours de pleine juridiction est introduit auprès du Conseil du Contentieux des Étrangers conformément à la procédure ordinaire, ou si un recours en annulation est introduit auprès du Conseil à l'encontre d'une décision visée à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, de la loi, l'administration communale délivre à l'intéressé un document conforme au modèle figurant à l'annexe 35, sur instruction du ministre ou de son délégué, si ce recours est dirigé contre une décision qui entraîne l'éloignement du royaume. Ce document est valable trois mois à compter de la date de la délivrance et est ensuite prorogé de mois en mois jusqu'à ce qu'il soit statué sur le recours visé à l'alinéa précédent."

Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker dit heeft vermeld na de uiteenzetting van zijn middel. In elk geval toont hij er geen schending mee aan van enige regelgeving of beginsel, zodat deze aanvulling ook niet tot de nietigverklaring van de beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES